

به پلازاهای شهری فکر می‌کنم در اطراف بادگیر. گالری‌های دایمی فضای باز.

او تاکید دارد: مساله ای که وجود دارد این است که ما نمونه‌های فوق العاده ای در سراسر جهان داریم از شرایط مشابه. حداقل کاری که می‌شود کرد این است که بررسی بشود ببینیم بقیه کشورها دارند چطور با چنین میراث گرانبهایی رفتار می‌کنند و چطور استفاده‌های فرهنگی می‌کنند.

حالا که شهرداری سیرجان در حال تملک خانه‌های اطراف بادگیر چپقی است و قرار است طرحی به نام گذر فرهنگی از کوچه‌ی مجاور خانه‌ی حاج رشید و کوچه‌ی بادگیر چپقی به سمت خیابان امام (ره) برود و به بازار بخورد، بد نیست شهرداری سیرجان این خانه‌ی زیبای تاریخی را که نیش دیگر کوچه‌ی بادگیر چپقی قرار دارد و در مسیر همین گذر فرهنگی‌ست، خریداری کند و با همکاری اداره میراث فرهنگی و گردشگری اینجا را مرمت کرده تا از آن -که مشرف به کوچه‌ای تجاری است- به عنوان بازارچه صنایع دستی یا چای‌خانه استفاده شود.

با وجود اینکه خانه‌ی فاطمی‌نسب‌ها ثبت میراث فرهنگی نیست اما اقدام شهرداری برای خرید این خانه از چند نظر قابل توجه و حتما مهم است:

شهرداری همین طوری هم دارد خانه‌های بدون ارزش معماری را در اطراف بادگیر چپقی و پشت بازار تملک می‌کند. بنابراین این خانه‌ی دارای ارزش معماری به عنوان عکسی زنده از سیرجان قدیم و بخشی از هویت معماری شهرمان، می‌تواند و حق دارد در فهرست تملک شهرداری سیرجان قرار بگیرد.

اگر قرار باشد طرح ایجاد گذر فرهنگی - مذهبی اجرا شود و خانه‌ی حاج رشید به عنوان تکیه و مرکز عزاداری‌های اصیل

سیرجان از طریق کوچه‌ی بادگیر چپقی به بازار منتهی بشود، در این صورت موقعیت خانه‌ی فاطمی‌نسب‌ها بسیار ویژه است زیرا درست در میانه‌ی این گذر قرار می‌گیرد و با اشرافی که ساختمان این خانه به کوچه‌ی پرتردد مجاور خیابان امام دارد، قابلیت فضاسازی ویژه‌ای برای کاربری‌هایی مثل بازارچه صنایع دستی سیرجان یا چای‌خانه دارد و می‌تواند در این گذر مورد استفاده قرار بگیرد و کاربرد داشته باشد.

شورا و شهرداری سیرجان با این کار ثابت می‌کنند که به توسعه‌ی فرهنگی شهر نیز اهمیت می‌دهند و در کنار عمران و آبادانی شهر برای حفظ تاریخ و معماری قدیم سیرجان اهمیت قائل هستند.

در صورت خرید نشدن این خانه توسط شهرداری سیرجان، احتمال خرید آن توسط دلال‌ها و بساز بفروش‌ها زیاد است و در این صورت

از آنجا که خانه ثبت میراث نیست، تخریب می‌شود تا جای خود را به سازه‌ای جدید و بی‌ارتباط به بادگیر چپقی و بافت قدیم سیرجان دهد که در این صورت، هم بخشی از طرح گذر فرهنگی بی‌هویت و بی‌معنا می‌شود و هم بخش دیگری از تاریخ شهر سیرجان از بین می‌رود و به خاطره‌های صد کاش و ای افسوس می‌پیوندد.

شهرداری می‌تواند به عنوان مالک جدید این خانه دنبال ثبت آن در میراث فرهنگی باشد و با مشخص کردن یک کاربری فرهنگی - تجاری در زمینه‌های مربوط به اقتصاد گردشگری از آن درآمد کسب کند و هزینه‌ی خرید و نگهداری از آن را خیلی زود جبران کند و حتی در صورت استقبال گردشگران بر درآمدهای شهرداری سیرجان افزوده بشود.